

- b. virksomheder, som det findes påkrævet at styrke i deres konkurrenceevne over for udlandet, eller
- c. virksomheder, hvor modernisering eller rationalisering af produktionen skønnes at have samfundsmæssig betydning.

Garantien skulle ydes for indtil 75 pct. af det optagne lån og bortfalde, når lånet var afdraget med det garanterede beløb. Den del af lånet, for hvilken garantien ydes, skulle afdrages inden for 15 år, og betalte afdrag skulle først afskrives på det garanterede beløb. Lånene skulle dog kunne ydes som afdragsfrie i de første 2 år.

I tilfælde, hvor et lån efter indhentet erklæring fra økonomi- og arbejdsministeren måtte anses for at være af betydning for nedbringelse af arbejdsløsheden i områder med høj og varig arbejdsløshed, skulle garantien kunne ydes for hele det optagne lån. For disse lån foresloges det endvidere, at afdragstiden skulle kunne forlænges, dog ikke med mere end 10 år, ligesom afdragsfrihed skulle kunne tilstås i de første 5 år.

Til imødegåelse af eventuelle tab foresloges dannet en fond ved hjælp af risikopræmier, der skulle fastsættes af ministeren i hvert enkelt tilfælde og udredes af låntageren som betaling for den givne garanti.

Ved fremsættelsen erklærede *Foss* (KF) som ordfører for forslagsstillerne, at lovforslaget kun var et enkelt led i det konservative folkepartis stillingtagen til statens udlånsvirksomhed. Han fandt, at denne udlånsvirksomhed var uheldig på flere måder, og udtalte herom bl. a.:

„Det er for det første *urimeligt, at staten udlåner penge på billigere vilkår end dem, der kan opnås på det private lånemarked.* Det betyder faktisk, at skatteborgerne skal betale for, at et forholdsvis lille antal borgere kan opnå den fordel at få billige statslån. Det betyder desuden, at staten skal skaffe selve lånebeløbene enten ved ekstra skatter eller ved at optage statslån på det danske lånemarked. Selv om den sidste fremgangsmåde er noget bedre end den første, kan jeg absolut ikke anse det for hensigtsmæssigt, at staten tapper lånemarkedet for de mange penge, som den derefter låner ud til de formål, som den alvidende stat ønsker at give fortrinsret, eller, for at sige det mere præcist, de formål, som det høje ting ønsker at give fortrinsret.

Endelig mener jeg, at bankerne meget bedre og meget billigere end statsadministrationen er i stand til at bedømme den enkelte